27/04/2025

Φθιώτιδος Συμεών: «Οι επιλογές της ζωής μας έχουν αξία όταν δεν συμβαδίζουν με τις επιλογές των πολλών»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου του οικισμού της Αγρηλιάς του Δήμου Λαμιέων ιερούργησε σήμερα Κυριακή του Αντίπασχα, μεθεόρτως της Ιεράς Πανηγύρεως του Ναού, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ το ιερό αναλόγιο διηκόνησαν μικροί μαθητές του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Γερμανός ο Μελωδός», τους οποίους δημοσίως επαίνεσε ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών και τους προέτρεψε να συνεχίσουν με την ίδια φιλομάθεια την εντρύφηση στην ιερά του Δαμασκηνού τέχνη!!

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών μεταξύ άλλων τόνισε:

«Δεν ήθελε ο Θωμάς να αρκεστεί μόνο στη μαρτυρία των άλλων μαθητών, αλλά ήθελε τη δική του προσωπική εμπειρία, να ψηλαφίσει τον Αναστημένο Χριστό κι έτσι πραγματοποιείται ένας εκπληκτικός διάλογος από τον όποιο διάλογο αξίζει να κρατήσουμε ιδιαίτερα δύο φράσεις.

Από τη μια τη φράση του Χριστού, η οποία είναι πρόσκληση είναι συγχρόνως και πρόκληση και είναι συγχρόνως μία φράση, η οποία απευθύνεται σε κάθε άνθρωπο, στον κάθε έναν από εμάς, στον άνθρωπο κάθε εποχής: «μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός», διότι όλοι οι άνθρωποι κινδυνεύουμε αν δεν είμαστε, να γίνουμε άπιστοι, έστω και αν κάνουμε τους πιστούς.

Όλοι οι άνθρωποι κινδυνεύουμε να χάσουμε την πραγματική πίστη και να κρατήσουμε μία εξωτερική πίστη, μία φαινομενική πίστη, μία πίστη των τύπων, μία πίστη των σχημάτων, μία πίστη των εθίμων, μία πιστή της εικόνος, το τι θα δείξουμε στους άλλους, στη γειτονιά, τι θα πει ο κόσμος για μας ή πως ενδεχομένως μέσα από μία τέτοια εξωτερική συναισθηματική πίστη θα ικανοποιήσουμε ψυχολογικά μας κενά, συναισθηματικά μας κενά, δικές μας ανωριμότητες, δικές μας ανασφάλειες, δικές μας ανάγκες, πως θα γεμίσουμε λίγο τη χαμηλή μας αυτοεκτίμηση και ενδεχομένως, πως θα αναζητήσουμε κάποια αξία που νομίζουμε ότι έχουμε χάσει μέσα από τη ζωή μας στην Εκκλησία.

Μία τέτοια όμως πίστη δεν είναι μία υγιής πίστη, αλλά είναι μία άρρωστη θρησκευτικότητα, μία νοσηρή θρησκευτικότητα, η οποία γεννά την υποκρισία, η οποία γεννά την κατάκριση, η οποία γεννά την έλλειψη της αγάπης του αδελφού προς τον αδελφό, γι' αυτό και βλέπουμε ανθρώπους που τάχατες είναι πιστοί συγχρόνως να είναι πολύ σκληρόκαρδοι, συγχρόνως να μην ενδιαφέρονται καθόλου για το διπλανό, συγχρόνως να ασχολούνται με περιέργεια και με κακία με τον διπλανό, να μην ενδιαφέρονται για την ενότητα της ενορίας, της εκκλησίας, αλλά αντίθετα να διαβάλουν αυτή την ενότητα, αυτά είναι μερικά μόνο από τα συμπτώματα μιας νοσηρής θρησκευτικότητας. Γι' αυτό η πρόκληση πρόσκληση του Χριστού είναι διαχρονική και επίκαιρη, δεν απευθύνεται μόνο στο Θωμά αλλά απευθύνεται στον κάθε άνθρωπο κάθε εποχής.

Άλλωστε η Εκκλησία μας χαρακτηρίζει ως «καλή» την απιστία του Θωμά, ο δε Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος πλέκει τόσα πολλά εγκώμια για τον Απόστολο Θωμά που πραγματικά ζηλεύει κανείς αυτήν την καλή απιστία, η οποία δεν ήταν μία αναζήτηση της αλήθειας για να την αποδομήσει, αλλά μία αναζήτηση της αλήθειας για να τη στερεώσει γι' αυτό και ο Απόστολος Θωμάς έγινε και ιεραπόστολος κι έφτασε μέχρι τις μακρινές Ινδίες, όπου και έδωσε τη ζωή του για την αγάπη του Χριστού και για την αγάπη του Ευαγγελίου.

Και από την άλλη πλευρά σε αυτόν τον διάλογο αξίζει να κρατήσουμε τη συγκλονιστική ομολογία του Αποστόλου Θωμά! Άλλωστε αυτό το γεγονός

εορτάζουμε σήμερα, δεν εορτάζουμε τη μνήμη του Αποστόλου Θωμά, υπάρχει ξεχωριστή εορτή τον Οκτώβριο όπως γνωρίζετε, αλλά η Εκκλησία μας εορτάζει την σωτηρία του ομολογία και η ομολογία του δεν βρίσκεται σε πολλά λόγια, ούτε σε πολλές εντυπωσιακές φράσεις, ούτε σε περίτεχνες διατυπώσεις. Είναι λιτή, είναι απλή, είναι απέριττη: «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Αυτή είναι η ομολογία του Αποστόλου Θωμά.

Αυτή είναι η ομολογία της Εκκλησίας. Αυτό καλείται κάθε πιστός άνθρωπος να ομολογήσει: «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου», ότι ο Κύριος της ζωής μου και Θεός μου, ο τέλειος Θεός και ο τέλειος άνθρωπος, ο Σταυρωθείς και Αναστάς εκ των νεκρών είναι ο Θεός που με δημιούργησε, είναι ο Θεός που με αγάπησε, που με αγαπά, που με αγάπησε πριν με δημιουργήσει, είναι ο Θεός που ανέβηκε από αγάπη για μένα στο σταυρό, είναι ο Θεός που υπέφερε από αγάπη για μένα, είναι ο Θεός που συκοφαντήθηκε από αγάπη για μένα, είναι ο Θεός που δέχτηκε να σταυρωθεί από εμένα τον άνθρωπο, είναι ο Θεός που δέχθηκε να κατέβει στον Άδη από εμένα τον αχάριστο και αγνώμονα άνθρωπο, είναι ο Θεός που νίκησε τον θάνατο για τη δική μου την αγάπη. Αυτός είναι ο Κύριός μου και ο Θεός μου.

Αυτός που μου δημιούργησε και μου προσέφερε την Εκκλησία για να με σώζει, αυτός που μου χάρισε τα μυστήρια της Εκκλησίας, αυτός που σε λίγη ώρα θα μου προσφέρει το Σώμα Του και το Αίμα Του σε κάθε Θεία Ευχαριστία, Αυτός που μου προσέφερε τη δυνατότητα να ιερουργώ κάθε στιγμή της ζωής μου, το όνομά μου, το βάπτισμα μου, το χρίσμα, τη σχέση μου, το γάμο μου, την οικογένειά μου, την έξοδό μου από τη ζωή, τα πάντα.

Είναι Αυτός ο οποίος είναι ο πανταχού παρών στη ζωή μου. Αυτός είναι ο Κύριος μου και ο Θεός μου και επειδή τον αγαπώ και επειδή επέλεξε ο Κύριος μου και ο Θεός μου να εικονίζεται σε κάθε άλλον συνάνθρωπο, να εικονίζεται σε κάθε αδερφό μου, γι’ αυτό και κάθε αδελφός μου είναι επίσης ο Κύριος μου και ο Θεός μου. Μέσα στην ασκητική παράδοση αυτό εκφράζεται τόσο όμορφα: «είδες τον αδελφόν σου είδες τον Κύριόν σου και Θεόν σου».

Αυτή είναι η πραγματική πίστη και αυτή είναι η πραγματική ομολογία και αυτό είναι το προσκλητήριο, το οποίο ξεκινά από σήμερα. Δεν ξεκινά απλώς εορτολογικά και υμνολογικά κάθε Κυριακή η εορτή της Αναστάσεως αλλά ξεκινά κάθε Κυριακή μία εβδομάδα μέχρι την επόμενη Κυριακή, η όποια εβδομάδα καλείται να είναι μία εμπειρία της Αναστάσεως, μία διαρκής ομολογία της Αναστάσεως του Χριστού, μία διαρκής επανάληψη της ομολογίας του Αποστόλου Θωμά.

Και πώς ο άνθρωπος του σήμερα, πώς εμείς, ο κάθε ένας από μας, εδώ στην ενορία

μας, στην πόλη μας, στην πατρίδα μας, στον κόσμο στον οποίο ζούμε, όπου και αν βρισκόμαστε, πώς μπορούμε αδελφοί μου να ομολογούμε τον Χριστό όπως ο Απόστολος Θωμάς; Αυτό οφείλουμε να αναρωτηθούμε σήμερα. Αυτό θέλει η Εκκλησία να αναρωτηθούμε. Σε αυτό μας απαντά η Εκκλησία σήμερα.
Πώς θα ομολογήσουμε και εμείς στη ζωή μας, στην καθημερινότητά μας, τον αναστημένο Χριστό;

Θα τον ομολογήσουμε επιλέγοντας μία ζωή με αληθινή πίστη και όχι με επιφανειακή και ψεύτικη πίστη, θα ομολογήσουμε το Χριστό επιλέγοντας στη ζωή μας να ζούμε την πίστη μας με πράξεις και με έργα και όχι απλώς με κούφια λόγια, θα ομολογήσουμε το Χριστό ψηλαφώντας τις πληγές του κάθε σταυρωμένου αδερφού μας. Όπως ο Θωμάς ψηλάφισε τις πληγές του Χριστού έτσι καλούμεθα και εμείς να ψηλαφίσουμε τον πληγωμένο και τραυματισμένο συνάνθρωπό μας, πληγωμένο από διάφορες συνθήκες και αντιξοότητες.

Άλλος αδελφός μας υποφέρει από ασθένεια, άλλος υποφέρει από πένθος, άλλος υποφέρει από φτώχεια, άλλος έχει αδικηθεί στη ζωή του, έχει βρεθεί στο περιθώριο, άλλος αδελφός μας βιώνει κοινωνικό αποκλεισμό, άλλος αδελφός μας βιώνει στιγματισμό μέσα σε μία άρρωστη κοινωνία στην οποία ζούμε, υποανάπτυκτη, βάρβαρη, η οποία πολύ εύκολα στιγματίζει τους ανθρώπους, δολοφονεί χαρακτήρες και δεν έχει κανέναν ενδοιασμό ούτε ιερό και όσιο και ποδοπατεί την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Σε τέτοια κοινωνία ζούμε. Αν κανείς θεωρεί ότι ζει σε μία άλλου είδους κοινωνία μάλλον πλανάται πλάνην οικτρά ή διάγει έναν ωραίο ύπνο με όμορφα όνειρα. Αυτή είναι η κοινωνία στην οποία ζούμε, μία κοινωνία που ακόμα και τα παιδάκια μας που πηγαίνουν στο σχολείο, αντί να απολαμβάνουν της φιλίας μεταξύ τους βιώνουν σχολικό εκφοβισμό, βιώνουν ενδοσχολική βία, βιώνουν κακοποιητική συμπεριφορά, είτε με έργα, είτε με λόγια.

Αυτό βιώνει ο κάθε άνθρωπος ανοίγοντας την τηλεόραση σήμερα θέλοντας να δει μία εκπομπή να ξεκουραστεί και βιώνει μία απίστευτη μηχανή ανακύκλωσης απορριμμάτων, όχι όμως για την παραγωγή χρήσιμου υλικού, αλλά προκειμένου ολόκληρη η ατμόσφαιρα να γίνει έτι περισσότερο τοξική, εγκληματικότητα, κουτσομπολιό, ψιθυρισμοί, χαμηλού επιπέδου γλώσσα, συζήτηση, κουβέντα.

Αυτή είναι η περιρρέουσα ατμόσφαιρα στην οποία βρισκόμαστε. Αυτή είναι η ατμόσφαιρα που επικρατεί σε πλατείες, σε καφετέριες, σε καφενεία, σε κομμωτήρια, σε συνάξεις, συναθροίσεις, παρέες. Έτσι έχουν φτάσει σήμερα οι άνθρωποι να περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους αναπαράγοντας τοξικότητα και μολύνοντας την ατμόσφαιρα.

Μέσα σε μία τέτοια ατμόσφαιρα καλείται ο άνθρωπος που πραγματικά αγαπά το Χριστό να ομολογεί την αλήθεια, να ομολογεί την Ανάσταση του Χριστού και να κάνει τη δική του επιλογή και τότε είχε αξία η επιλογή μας. Οι επιλογές της ζωής μας έχουν αξία όταν δεν συμβαδίζουν με τις επιλογές των πολλών, όταν είναι ξεχωριστές, μοναδικές και ανεπανάληπτες, όταν είναι κόντρα στο κύμα και κόντρα στο ρεύμα, τότε είχε αξία η επιλογή. Έχει αξία να σιωπάς, όταν όλοι οι άλλοι φλυαρούν δίπλα σου. Έχει αξία να προσεύχεσαι, όταν όλοι οι άλλοι δίπλα σου κοροϊδεύουν την προσευχή,. Έχει αξία να λες τον καλό λόγο, όταν όλοι οι άλλοι δίπλα σου κακολογούν. Έχει αξία να υπερασπίζεσαι το δίκαιο, όταν όλοι οι άλλοι το ποδοπατούν και θεωρούν μάλιστα ότι αυτό που κάνουν είναι και αληθές στο όνομα τάχατες της αλήθειας της οποίας όλοι είναι δήθεν παντογνώστες».

Τον Σεβασμιώτατο κ. Συμεών εκ μέρους όλων των οικογενειών του ζωντανού οικισμού της Αγρηλιάς και των συνεργατών του Ναού προσεφώνησε και ευχαρίστησε για την αγιαστική του παρουσία ο Πρόεδρος του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου Αρχιμ. π. Αγαθόνικος Βενετσάνος.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν: η Αντιπρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Λαμιέων κ. Νάγια Φαρδή, ο Αντιδήμαρχος κ. Δημήτριος Κυρίτσης, η Δημοτική Σύμβουλος κ. Ευμορφία Ρουποτιά – Σκαμαγκούλη, καθώς και εκπρόσωποι άλλων συλλόγων και φορέων του τόπου.

© Δημήτρης Αμάξιου